de „skændige" Fædre, hører, hvor berettigede de end i mange Tilfælde kan være, ikke hjemme i Retsspørgsmaalenes Sfære. Men akkurat lige saa lidt afgørende er de Betragtninger, man fra Praktikeres og Sagkyndiges Kreds i Reglen fører i Marken imod disse Veklager og disse Forbandelser — nemlig, at Barnemødrene langt fra altid er saa medynksværdige, og Fædrene ingenlunde altid er saa nederdrægtige, idet Forholdet undertiden netop er lige omvendt. Det er aldeles givet, at de sagkyndige Praktikere har ganske Ret heri; men det beviser slet ingenting for det, som er Hovedsagen.

Hvad man end vil mene om Skyld og Brøde for Forældrenes Vedkommende, saa staar det fast, at Barnet i alle Tilfælde er uskyldigt, og at Barnet er lige uskyldigt, enten dets Tilblivelse skyldes en Kønsforbindelse udenfor Ægteskab eller i lovligt Ægteskab. Og uanset hvem af Forældrene, der er den moralsk mest „skyldige" i Forholdet til den anden, saa staar det fast, at Barnets Tilblivelse i ganske lige Grad maa henføres til begge dets Forældre. Barnets Ret maa derfor principielt være lige Ret overfor begge dets Forældre.

Men saaledes staar Sagen ingenlunde i vor nugældende Ret. Man kan ganske vist med Rette sige, at vor Lovgivning i Henseende til sin Humanitet overfor Moderen paa visse Punkter er en af de mest fremskredne i Verden, men Humanitet og Ret er nu en Gang ikke det samme, og den Ret, vor Lovgivning yder Barnet, er virkelig overordentlig mangelfuld.

For det første har Loven aldeles ikke sørget for, at det Bidrag, som Faderen erlægger til Barnets Underhold, virkelig kommer det til Gode. Da det altid er Moderen, man har tænkt paa, ikke Barnet, saa er det efter Loven ogsaa hende, der faar Bidraget udbetalt; om det saa virkelig kommer Barnet til Gode, beror paa Moderens Forgodtbefindende. Og det er nu virkelig saa — her kommer Praktikernes Tale om de mange daarlige Barnemødre til deres Ret — det er virkelig saa, at Moderen i mangfoldige Tilfælde forbruger Pengene til alt andet end til Barnets Behov. Det er bl. a. en af de Erfaringer, som hos Praktikeren skaber den stærke Modstand mod at give Moderen Ret til rundelige Underholdsbidrag, hvor Faderens Evne til at betale dem er sikker — en Modstand, som af sig selv vil bortfalde, saa snart man drager Konsekvenserne af, at det er Barnet, ikke Moderen, der har Ret til Underholdsbidraget; det gælder da blot om at sikre Barnet det efter Faderens Forhold og Evner afpassede Bidrag, og Midlet hertil har den tyske Lovgivning allerede anvist — nemlig at der af det offentlige beskikkes Barnet en Værge, hvis Pligt det er at paase, at Bidragene, der udbetales til Værgen, ogsaa anvendes til Barnets Behov. For vore nyskabte Værgeraad er her en ny og smuk Opgave, som de naturligvis efter Omstændighederne, hvor Moderens Hæderlighed og Omhu forekommer dem utvivlsom, kan opfylde ved at tillade Moderen selv at være sit Barns Værge, saa længe hun opfylder sine Pligter overfor Barnet. Meningen er jo ikke, at Moderen **skal** skydes ud; men Opgaven maa være, at den daarlige Moder **kan** skydes ud, og dertil er den offentlige Værgeinstitution paa dette Omraade et aldeles fortræffeligt Middel.

Hertil kender vor gældende Lovgivning imidlertid intet, og at den ikke er naaet til at sikre Barnets Ret, kan da heller ikke forundre, siden den ikke en Gang er naaet til at anerkende den. Den gældende Lovgivning anerkender ikke det uægtefødte Barns lige Ret overfor begge dets Forældre; den gældende Lovgivning ligestiller kun det uægtefødte Barn med det ægtefødte overfor Moderen, ikke overfor Faderen.

I sidstnævnte Henseende skal jeg fremhæve følgende:

1) Faderen, som overfor sit ægtefødte Barn har den fulde Forsørgelsespligt til dets 18. Aar, har overfor det uægtefødte Barn normalt kun Forsørgelsespligten til dets 14. Aar. Medens 14—18 Aars Alderen netop er den Alder, hvor Uddannelsen for Livet skal foregaa, og hvor Forsørgelsespligten overfor de ægtefødte Børn derfor med Samfundets nuværende Udvikling kræver de tungeste Ofre, stiller Samfundet intet Krav til Faderen til det uægtefødte Barn udenfor de Tilfælde, at Barnet er ligefrem nødlidende eller abnormt.

2) Medens det ægtefødte Barns Fader — om end ikke i Loven saa dog efter Samfundsopinionen — maa give det en med hans Stilling og Forhold stemmende Opdragelse og Uddannelse, saa har han overfor sit uægtefødte Barn kun Pligt til at sørge for dets **nødtørftige** Underhold.

3) Og medens han overfor sit ægtefødte Barn har den **fulde** Underholdspligt i hele dens Omfang, skal han overfor sit uægtefødte Barn kun tilsvare **Halvdelen** af, hvad dets **nødtørftige** Underhold kræver.

4) Medens det ægtefødte Barn har Ret til at vide Besked med, hvem dets Forældre er, og til at bære sin Faders Navn, har det uægtefødte Barn end ikke Ret til at faa at vide, hvem dets Fader er.

5) Medens endelig det ægtefødte Barn har Ret til at arve sin Fader saa vel som sin Moder, har det uægtefødte Barn i det højeste Ret til at arve sin Moder, aldrig sin Fader.

(Fortsættes.)